

26 Ιανουαρίου 2015

Παναγία η Αρβανίτισσα

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΡΒΑΝΙΤΙΣΣΑ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

Ουράνιες αποφάσεις που έμελλε ν' αρχίσουν να υλοποιούνται στις αρχές του 11ου αιώνα και να ολοκληρώνονται κατ' ευδοκία στις ημέρες μας.

Γράφει ο Αγιορείτης Γέρων Νεκτάριος Μοναχός

και ο Νικόλαος Ζερβός αναγνώστης.

Αυτά που εξιστορούμε εδώ, άρχισαν την εποχή του Βυζαντίου, μερικά χρόνια πριν τα μέσα του 11ου αιώνα, γύρω στα 1034 ή 1037, στο Προβάτειο όρος της νήσου Χίου. Εκεί, σε μια σπηλιά του βουνού, ασκήτευαν τρεις μοναχοί, ο Νικήτας, ο Ιωάννης και ο Ιωσήφ. Και οι τρεις Χιώτες. Οι δύο πρώτοι και κατά σάρκα αδελφοί. Μια νύχτα της χρονιάς αυτής οι μοναχοί είδαν από το ασκητήριό τους, σύμφωνα με την επιχώρια στη Χίο παράδοση, ένα φως μέσα στο παρακείμενο δάσος. Έμενε ορατό, ακίνητο στην ίδια θέση, περίπου στο κέντρο του δάσους, για αρκετές νύχτες. Σκέφθηκαν ότι ήταν θεϊκό σημάδι. Μια ημέρα προσπάθησαν να προσεγγίσουν το μέρος που φωτιζόταν τις νύχτες, αλλά εμποδίστηκαν από την πολύ πυκνή βλάστηση. Την επόμενη ημέρα, μετά από μια ακόμη αποτυχημένη προσπάθεια, άναψαν φωτιά να καθαρίσουν την περιοχή.

Όταν έσβησε και πήγαν προς το κέντρο του καμένου πλέον δάσους, αντίκρισαν μια μυρτιά (μερσινιά στο χιακό ιδίωμα), που είχε μείνει ανέπαφη από τη φωτιά και πάνω στα κλαδιά της μια εικόνα της Παναγίας. Πολύ πιθανόν να την είχε κρύψει εκεί κάποιος πιστός στους δύσκολους καιρούς της Εικονομαχίας για να την διασώσει. Οι μοναχοί την πήραν και την μετέφεραν με ύμνους στη σπηλιά τους. Η εικόνα όμως έφευγε την νύκτα μόνη της, θαυματουργικά, και επέστρεφε στη άφλεκτη μυρτιά. Αυτό οδήγησε τους τρεις πατέρες να χτίσουν μόνοι τους ένα μικρό ναό της Θεοτόκου στη θέση που βρέθηκε η εικόνα Της. Έφτιαξαν και κελιά για τους ίδιους και μετακόμισαν εκεί. Ωστόσο, η Θεοτόκος είχε άλλα σχέδια. Εμφανίστηκε και στους τρεις πατέρες σε όραμα και τους έδωσε εντολή να κτίσουν στη ίδια θέση μοναστήρι και εκκλησία και εκεί να τοποθετήσουν την εικόνα Της.

Οι πατέρες γεμάτοι δέος είπαν στην Παναγία, ότι αυτοί οι ίδιοι ζουν με μεγάλες στερήσεις και ότι θα ήταν αδύνατο να φέρουν σε πέρας ένα τόσο πολύ μεγάλο έργο, για το οποίο θα χρειαζόνταν πάρα πολλά χρήματα. Τότε η Βασίλισσα των Αγγέλων τους έδωσε οδηγίες, να πάνε στη Λέσβο, όπου ζούσε εξόριστος από την Κωνσταντινούπολη ο Βυζαντινός άρχοντας Κωνσταντίνος. Να τον πληροφορήσουν, ότι η Υπεραγία Θεοτόκος του αποκαλύπτει την άνοδό του προσεχώς στο θρόνο της

Βασιλεύουσας. Να ζητήσουν δε από αυτόν να φτιάξει το μοναστήρι και την εκκλησία της Παναγίας στη Χίο, όταν εκπληρωνόταν αυτή η αποκάλυψη.

Την εποχή αυτή, στην Κωνσταντινούπολη ήταν στο θρόνο ο Αυτοκράτορας Μιχαήλ Δ΄ ο Παφλαγών (1034 - 1041). Με διαταγή του είχε εξορισθεί στη Λέσβο ο άρχοντας Κωνσταντίνος. Υπήρξαν υποψίες εναντίον του ότι είχε λάβει μέρος σε κάποια συνομωσία.

Οι άγιοι ασκητές πηγαίνουν τη Λέσβο για να συναντήσουν τον Κωνσταντίνο.

Από τους τρεις πατέρες, πήγαν στη Λέσβο ο Νικήτας και ο Ιωσήφ. Ο Ιωάννης έμεινε στο ασκητήριο να το προσέχει και να προσεύχεται για την ευόδωση της αποστολής των άλλων δύο.

Εκεί, στη Λέσβο, πράγματι, ήρθαν σε επαφή και γνωρίστηκαν με τον εξόριστο άρχοντα Κωνσταντίνο και του γνωστοποίησαν την αποκάλυψη της Παναγίας. Δηλαδή, προσεχώς θα στεφθεί στην Πόλη Αυτοκράτορας.

Φυσικά, ο Κωνσταντίνος έλαβε μεγάλη χαρά από αυτή την απρόσμενη θεία αποκάλυψη. Είπε στους πατέρες πως θα τους έδινε ό,τι ήθελαν. Αυτοί οι μακάριοι του ζήτησαν μόνο αυτό που ήθελε η Παναγία. Δηλαδή, να χτίσει μοναστήρι και εκκλησία στη Χίο στο όνομά Της. Ο Κωνσταντίνος τους έδωσε ρητή υπόσχεση, ότι θα πράξει οπωσδήποτε κατά το άγιο θέλημά Της, ευθύς ως ανέλθει στο θρόνο. Τότε οι πατέρες του ζήτησαν, ως σημάδι της υπόσχεσής του, να τους δώσει το δαχτυλίδι του, πράγμα που ο Κωνσταντίνος το αποδέχθηκε και τους το παρέδωσε.

Επιστροφή των Πατέρων στη Χίο και προσμονή υλοποίησης των θείων γεγονότων.

Οι πατέρες επέστρεψαν στην άσκησή τους, ευχαριστώντας τον Κύριο και την Θεοτόκο που αξιώθηκαν να υπηρετήσουν το θέλημα Του. Οι τρεις αυτοί μακάριοι πατέρες έφθασαν με τους μεγάλους ασκητικούς τους κόπους σε υψηλά μέτρα αρετής. Μετά την κοίμησή τους ανακηρύχθηκαν όσιοι. Πριν περίπου εκατόν πενήντα χρόνια, στον τόπο της ασκήσεώς τους, στο Προβάτειο Όρος, πήγε και εγκαταστάθηκε ο ασκητής μοναχός Παχώμιος, ο οποίος έχτισε ναό προς τιμή των τριών αυτών οσίων, όπου συμπεριέλαβε εντός του ναού και το σπήλαιο της ασκήσεώς τους. Σήμερα ο ναός αυτός είναι σε όλη τη Χίο γνωστός με το όνομα Ιερά Μονή των Αγίων Πατέρων. Η μνήμη τους, και των τριών, εορτάζεται στις 20 Μαΐου κάθε χρόνο, που είναι η ημέρα της κοιμήσεως του οσίου Νικήτα. Αν και οι δύο άλλοι όσιοι συνασκητές του απεβίωσαν μετά τον Νικήτα, σε μεταγενέστερους χρόνους, ωστόσο και αυτοί εορτάζουν 20 Μαΐου.

Από την επίσκεψη των πατέρων στη Λέσβο πέρασαν λίγα χρόνια ακόμα και περί τα τέλη του 1041 άρχισαν συγκυριακές εξελίξεις, που ήταν ευνοϊκές για τον εξόριστο Κωνσταντίνο. Στις 10 Δεκ. 1041 πεθαίνει στην Κωνσταντινούπολη ο Αυτοκράτορας Μιχαήλ Δ΄ ο Παφλαγών. Η χήρα του, η Βασίλισσα Ζωή η Πορφυρογέννητη, θέλησε να λάβει νέο σύζυγο, τρίτο κατά σειρά. Τελικά, το ενδιαφέρον της στράφηκε προς τον άρχοντα Κωνσταντίνο, τον οποίο ανακάλεσε από την εξορία, τον κατέστησε στο αξίωμα του Δικαστού των Ελλήνων, στη συνέχεια τον παντρεύτηκε (κατά 22 χρόνια μεγαλύτερή του) και την επομένη ημέρα, στις 11 Ιουνίου 1042 τον ανακήρυξε Βασιλέα. Στην ιστορία αναφέρεται ως Κωνσταντίνος Θ΄ ο Μονομάχος.

Όταν οι ασκητές πατέρες στη Χίο έμαθαν τα σχετικά με τον Κωνσταντίνο και την ανάρρησή του στο θρόνο, πήραν το δαχτυλίδι που τους είχε δώσει και πήγαν στη Πόλη. Ζήτησαν ακρόαση από τον Αυτοκράτορα, δείχνοντας στους αρμόδιους παλατιανούς το δαχτυλίδι του. Ο Κωνσταντίνος, μόλις είδε τους ασκητές και το δαχτυλίδι του, θυμήθηκε το τάμα που είχε κάνει και τους υποσχέθηκε να ενεργήσει άμεσα για το χτίσιμο στη Χίο μοναστηριού και ναού της Παναγίας.

Ανέγερση Ιεράς Νέας Μονής Χίου από Αρβανίτες πετράδες.

Πράγματι, μέσα στη διετία 1042/43 απέστειλε από την Κωνσταντινούπολη, κατά εκατοντάδες, κτιστάδες και πετράδες στη Χίο, μαζί με τις οικογένειές τους, καθώς και μηχανικούς και αρχιτέκτονες, καλλιτέχνες, για να αναλάβουν την εκτέλεση του θεάρεστου αυτού έργου, που ήταν παραγγελία της Θεοτόκου. Η ιδιαίτερη πατρίδα, ειδικά των τεχνιτών οικοδόμων – πετράδων ήταν η ελληνική περιοχή της Αρβανιτίας, δηλαδή η σημερινή Βόρειος Ήπειρος. Δηλαδή, ήσαν Έλληνες Χριστιανοί. Από όλους αυτούς τους τεχνίτες, που εγκαταστάθηκαν στην

περιοχή «Κοχλίας» ή «Κοχλιάς» στη Χίο, ξεφύτρωσαν τέσσερα αρβανιτοχώρια: Οι Καρυές, ο Ανάβατος, τα Αυγώνυμα και ο Δαφνώνας, που υπάρχουν μέχρι και σήμερα.

Δώδεκα χρόνια πέρασαν, το έργο είχε προχωρήσει πολύ, ο Αυτοκράτορας έδινε τακτικά αρκετό χρυσάφι και από την Κωνσταντινούπολη έστελνε άριστα υλικά, να μη μείνει πίσω το έργο. Όμως, στο δωδέκατο χρόνο της βασιλείας του, το έτος 1055, πέθανε από φυσικά αίτια. Η Βασίλισσα σύζυγός του, η Ζωή, είχε ήδη αποβιώσει το 1050. Την ίδια ημέρα τον διαδέχθηκε στο θρόνο η αδελφή της Ζωής, η Θεοδώρα.

Ωστόσο, το έργο είχε σχεδόν τελειώσει, και με κάποιες πρόσθετες χορηγίες από την νέα Βασίλισσα Θεοδώρα, η Νέα Ιερά Μονή της Χίου ήταν πλέον πραγματικότητα. Από όλες αυτές τις πολύχρονες και πολυέξοδες προσπάθειες και με τους άξιους Αρβανίτες τεχνίτες και τους ταλαντούχους καλλιτέχνες, προέκυψε και ανάλογο αποτέλεσμα: Ένα λαμπρό οικοδόμημα, το οποίο, παρ' όλες τις φυσικές καταστροφές και τις επιδρομές βαρβάρων, στέκει εντυπωσιακό έως τις ημέρες μας. Με την φροντίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου και με την αρωγή της ελληνικής Πολιτείας έχει αρχίσει η ανακαίνισή της. Δια του λόγου το αληθές αντιγράφουμε λίγες αράδες από το βιβλίο «Παναγία Νέα Μονή», του Γεωργίου Βενιάδη, Χίος 2006, σελ. 44, από γραπτή μαρτυρία του Οσίου Νικηφόρου του Χίου (1750 - 1821) περί της ανεγέρσεως της Νέας Ιεράς Μονής Χίου, στην οποία διετέλεσε και Ηγούμενος:

«Εκτίζετο δε ο Ναός δώδεκα χρόνους με πληρωμάς και έξοδα βασιλικά, ζώντος έτι του αοιδίμου Κωνσταντίνου. Και όσον εις την καλλιτεχνίαν και ευαρμοσίαν, τόσον καλά επεμελήθησαν οι οικοδόμοι και τόσον κατά πολλά χαριέντως τον Ιερόν Ναόν οικοδόμησαν, όπου σχεδόν ίσα με τας πρωτίστας οικοδομάς των επτά θαυμάτων ετιμήθη...».

Έτσι, ολοκληρώθηκαν όλα τα έργα για την ανέγερση της «Νέας Ιεράς Μονής Χίου», όπως ονομάσθηκε. Τότε μεταφέρθηκε από την σκήτη των πατέρων, από το προβάτριο όρος, και τοποθετήθηκε στο τέμπλο της Νέας Μονής και η Ιερά Εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου, όπου και βρίσκεται μέχρι σήμερα. Από το όνομα της Μονής καθιερώθηκε για τον κόσμο και το προσωνύμιο της εικόνας: «Παναγία η Νεαμονήτις» και σήμερα «Παναγία η Νεαμονίτισσα». Με όλα αυτά εκπληρώθηκαν στο ακέραιο οι παραγγελίες Της. Όπως ακριβώς τις έδωσε στην αρχή προς τους τρεις πατέρες και αφού πέρασαν 18 και πλέον χρόνια από τότε που τους καθοδήγησε, με πιο τρόπο να ενεργήσουν για την ανέγερση της Μονής και του Καθολικού της. Η Μονή εορτάζει κατά την απόδοση της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, στις 23 Αυγούστου. Είναι θαυματουργή, με πολλά καταγεγραμμένα

θαύματα πιστωμένα στο Άγιο Όνομά Της, σε όλη τη διάρκεια των εννέα αιώνων που στέκει εκεί. Και μόνο το ότι υπάρχει ακόμα η ιερή εικόνα Της, αυτό από μόνο του θεωρείται ως θαύμα θαυμάτων.

Το έτος 1990 η Μονή ανακηρύχθηκε από την Ουνέσκο ως Μνημείο της Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς και έχει γίνει γνωστή παγκοσμίως για τα εξαιρετικής τέχνης ψηφιδωτά της. Θεωρούνται ωραιότερα και από εκείνα του Οσίου Λουκά στη Βοιωτία και της Μονής Δαφνίου Αττικής.

Όλοι όμως τώρα οι οικοδόμοι, που ασχολούνταν με το έργο, έμειναν χωρίς δουλειά. Ωστόσο δεν έφυγαν από το νησί, αλλά παρέμειναν στα χωριά που είχαν χτίσει και στράφηκαν στην γεωργία, την κτηνοτροφία, την δασοπονία και τα παρόμοια, για να ζήσουν τις οικογένειές τους.

Από το Συναξάρι του Σταμάτη Κάρμαντζη.

(α΄) Έβλεπαν στις κορυφογραμμές μία λυγερόκορμη κοπέλα με αρβανίτικη φορεσιά. (*)

Οι άνθρωποι αυτοί, στο πέρασμα των αιώνων ζούσαν φτωχικά, με πολλές στερήσεις, και πολλά άλλα προβλήματα, απομονωμένοι σ' αυτή την βορειοδυτική ορεινή άκρη της Χίου. Δηλαδή, ζούσαν υπό το βάρος πολύ πιεστικών καταστάσεων, εξ αιτίας των οποίων οι περισσότεροι από αυτούς, μόλις τους δόθηκε η ευκαιρία, στα χρόνια τα δικά μας κυρίως, αναγκάστηκαν να ξενιτευτούν. Αμερική, Αυστραλία, Ευρώπη, Αφρική και όπου γης, για ένα καλλίτερο μέλλον. Άνθρωποι φτωχοί, αλλά πολύ θεοσεβείς, που ζούσαν με την ελπίδα της προστασίας της Υπεραγίας Θεοτόκου. Από τότε που εγκαταστάθηκαν εκεί στη Χίο οι αρβανίτικες φαμίλιες των μαστόρων οικοδόμων και άρχισαν το κτίσιμο της Μονής, όλο και κάποιος κάτι έβλεπε. Έβλεπαν όνειρα αποκαλυπτικά, οράματα, οπτασίες. Τις περισσότερες φορές έβλεπαν αισθητά στις κορυφογραμμές των χωριών τους μια λυγερόκορμη κοπέλα με κοινή αρβανίτικη φορεσιά να περιδιαβαίνει. Από στόμα σε στόμα διαδόθηκε σε όλους και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι είναι η Παναγία και λόγω της ενδυμασίας με την οποία τους φανερωνόταν, (ενδυμασία, την οποία μόνο οι Αρβανίτες πετράδες μπορούσαν να αναγνωρίσουν, ως όμοια με την ενδυμασία των μητέρων τους ή των αδελφών τους), προσδιόρισε μόνη Της η Παναγία μας για να τους χαροποιήσει το νέο Της Προσωνύμιο – «Παναγία η Αρβανίτισσα. Έκαναν δε τάμα να χτίσουν μια εκκλησία προς τιμή Της, την Παναγία Αρβανίτισσα.

(*) = Σε άλλες περιπτώσεις λέγεται ότι φαινόταν να φορούσε ενδυμασία αρβανίτισσας μάνας.

(β') Ανέγερση το 1905 Ιερού Ναού Παναγίας Αρβανίτισσας.

Για αιώνες, η Παναγία η Αρβανίτισσα ήταν γνωστή μόνο στα τέσσερα αυτά αρβανίτικα χωριουδάκια της Χίου. Το 1905 βρέθηκε στις Καρυές εικόνισμα της Παναγίας. Τότε αναζωπυρώθηκε μεταξύ των κατοίκων των χωριών αυτών η ανάμνηση του τάματος που αναφέραμε. Έτσι, σε ένα ύψωμα, λίγα χιλιόμετρα έξω από τις Καρυές, στο μέρος που βρέθηκε η εικόνα, κτίσθηκε εκκλησία με την οικονομική αρωγή του εμπόρου Αλεξάνδρου Κωνσταντινίδη και άλλων, αφιερωμένη στην Παναγία την Αρβανίτισσα. Έτσι εκπληρώθηκε το τάμα των προγόνων τους. Επειδή ήταν χρόνια μαύρης σκλαβιάς στους Τούρκους, που απαγόρευαν την ανέγερση χριστιανικών ναών, η εκκλησία χτίστηκε κρυφά με την βοήθεια των ποιμένων Καρούσων και των άλλων συγχωριανών, μετά από μεγάλο αγώνα, αφάνταστη ταλαιπωρία και εργασία κυρίως την νύχτα, διότι την ημέρα ήταν πολύ δύσκολο από τον φόβο των Τούρκων. Αυτά τα πληροφορούμεθα από μία πολιτική, και όχι μόνο, προσωπικότητα της νήσου Χίου, τον κ. Σταμάτιο Κάρμαντζη. Δείχνει μεγάλη αγάπη για την Παναγία Αρβανίτισσα, συνέγραψε δε και το πρώτο συναξάρι Της.

(γ'). Απελευθέρωση της Χίου από τον τουρκικό ζυγό.

Στις 11 Νοεμβρίου 1912, των αγίων μαρτύρων Μηνά, Βίκτωρος και Βικεντίου, που απελευθερώθηκε η Χίος από τον τουρκικό ζυγό, μια ομάδα Τούρκων στρατιωτών, καταδιωκόμενη από λόφο σε λόφο από τους Έλληνες στρατιώτες, μπήκε στον Ιερό Ναό της Παναγίας της Αρβανίτισσας. Βλέποντας οι Τούρκοι ότι χάνουν τον αγώνα, εξεδήλωσαν όλο το θυμό τους εναντίον των ιερών σκευών και των ιερών εικόνων. Άλλες τις έσπασαν, άλλες τις έκαψαν, άλλες τις χαράκωσαν με τις ξιφολόγχες τους.

Ο Σταμάτης Κάρμαντζης μας πληροφορεί, επίσης, ότι επειδή ο ναός της Παναγίας της Αρβανίτισσας είναι χτισμένος σε ύψωμα, οι κάτοικοι των Καρυών αποφάσισαν να την εορτάζουν την ημέρα της αναλήψεως, ως «Σύναξη της Παναγίας της Αρβανίτισσας στη Χίο». Ταυτόχρονα οι ποιμένες κάνουν και τη γιορτή τους για το τέλος της κτηνοτροφικής περιόδου, ευχαριστώντας την Παναγία για την χρονιά που πέρασε. Μάλιστα κουβαλούν στη χάρη Της γάλα που το βράζουν σε μεγάλα καζάνια και το μοιράζουν σε όλους τους προσκυνητές. Βγάζουν και σε δημοπρασία κατσικάκια και αρνάκια για την συντήρηση και τον ευπρεπισμό της εκκλησίας. Ο ναός αναφέρεται και με τις δύο ονομασίες από τους Χιώτες: «Ιερός Ναός

Αναλήψεως – Παναγία Αρβανίτισσα», αλλά περισσότερο γνωστός είναι ως «Παναγία Αρβανίτισσα».

Στους νεώτερους χρόνους μια μαρτυρία του Αγίου Νεομάρτυρα Νικολάου του Χίου, ο οποίος μαρτύρησε στο Βουνάκι της Χίου στις 31 Οκτωβρίου του έτους 1754, οπότε και εορτάζεται η μνήμη του, παραπέμπει σαφώς στην Παναγία την Αρβανίτισσα. Ακολουθεί απόσπασμα από τον βίο του Αγίου Νεομάρτυρος Νικολάου του Χίου. Σελίδα 10:

«Αμέσως αναχώρησε (ο Νεομάρτυς) και ήλθε σε κάποιο τόπο που λεγόταν «Υδραγωγείο» και κοιμήθηκε μέσα σε μια γκρεμισμένη εκκλησία της Αγίας Άννας, που ευρίσκεται στις Καρυές της Χίου. Και έκλεισε μεν τα σωματικά του μάτια, αλλά άνοιξε τα ψυχικά, σαν άλλος Ιακώβ, και βλέπει μια παράδοξη οπτασία. Βλέπει μία ωραιότατη κόρη, ντυμένη με ξενική ενδυμασία και του λέγει:

«Σήκω, πήγαινε στο ναό του Υιού Μου και πες στο Ιερέα να σε λούσει, να θεραπευθείς για να σε πάρω γαμβρόν».

Παλαιοί ποιμένες, που σήμερα δεν βρίσκονται στη ζωή, είχαν να λένε από τις εμπειρίες της ζωής τους για το πόσο θαυματουργή ήταν η Παναγία η Αρβανίτισσα. Πολλά θαύματα. Πολλές εμφανίσεις της Παναγίας. Λίγα αλλά χαρακτηριστικά μνημονεύω αμέσως παρακάτω:

Παναγία η Αρβανίτισσα: Η ΦΟΒΕΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ.

Κάποια χρονιά, λίγο πριν την απελευθέρωση της Χίου από τον τουρκικό ζυγό, ένα τουρκικό απόσπασμα κυνηγούσε στις ράχες του βουνού, ψηλά από το εξωκλήσι της Παναγίας της Αρβανίτισσας, να συλλάβει μια ομάδα χωρικών. Οι καημένοι οι χριστιανοί κατηφόρισαν το βουνό και έτρεξαν και έφτασαν στην εκκλησία της Παναγίας Αρβανίτισσας. Στην εκκλησία μπήκαν όσοι χώρεσαν και οι υπόλοιποι έμειναν στην αυλή. Άρχισαν γονατιστοί να παρακαλούν την Παναγία να τους σώσει από το μαχαίρι του Τούρκου. Της έλεγαν με πόνο και καυτά δάκρυα: «Παναγία μας Αρβανίτισσα, πολέμησέ τους και σώσε μας». Άλλοι έλεγαν: «Παναγία μας, γίνε Αρβανίτισσα, πολέμησέ τους και σώσε μας». Σε λίγο, το τουρκικό απόσπασμα κατηφόρισε κι' αυτό από το βουνό, πέρασε δίπλα, ξυστά, από το εξωκλήσι της Παναγίας της Αρβανίτισσας, αλλά κανένας από το απόσπασμα δεν είδε ούτε την εκκλησία, μήτε τους χριστιανούς, που προσεύχονταν, άλλοι μέσα και άλλοι έξω από αυτήν. Η Υπεραγία Θεοτόκος, η Παναγία η Αρβανίτισσα, η ΦΟΒΕΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ, εισάκουσε τον ικετευτικό κλαυθμό των τέκνων της. Χτύπησε τους άπονους, αιμοδιψείς διώκτες τους με αορασία! Οι Τούρκοι πέρασαν, δεν είδαν τίποτα και συνέχισαν την μανιώδη αναζήτηση και καταδίωξη των Χριστιανών!

Συνέχισαν για ώρες. Στα χωριά, που εύρισκαν στο δρόμο τους, ρωτούσαν για τους φυγάδες, αλλά κανένας δεν τους είχε ιδεί. Θολωμένοι από οργή και μίσος κατά των Χριστιανών, έφτασαν ίσαμε 25 χιλιόμετρα μακριά, μέχρι την παραθαλάσσια Ελίντα. Εκεί, στην ακρογιαλιά, οι Τούρκοι στρατιώτες το μόνο που αντίκρισαν ήταν ένα πλοίο με τούρκικη σημαία. Αμέσως ανέβηκαν στο πλοίο για να πάρουν τους χριστιανούς, διότι το είχαν περισσότερο από βέβαιο ότι οι χριστιανοί είχαν ανέβει σ' αυτό το πλοίο. Όταν άρχισαν να ρωτούν και να ζητούν τους χριστιανούς, τότε το πλήρωμα, που στην πραγματικότητα ήταν καμουφλαρισμένοι Κρητικοί, Χιώτες και Σαμιώτες, επιτέθηκαν αιφνιδιαστικά εναντίον των Τούρκων και τους έσφαξαν όλους επί τόπου. Φυσικά, οι χριστιανοί, που κυνηγούσαν οι Τούρκοι όλες αυτές τις ώρες, ήσαν ασφαλείς στον Ναό της Παναγίας της Αρβανίτισσας, από όπου και ανεχώρησαν αργότερα, σωσμένοι από την κραταιά χείρα της Παναγίας.

Η Παναγία χτυπά την καμπάνα, όταν σβήνει το καντήλι Της.

Οι ποιμένες της περιοχής γύρω από την εκκλησία της Παναγίας της Αρβανίτισσας θεώρησαν αυτεπάγγελο χρέος τους, να ανάβουν το καντηλάκι της Παναγίας στην εκκλησία της. Πρόσεχαν να μη σβήνει ποτέ. Και αν καμιά φορά το καντηλάκι της Παναγίας έσβηνε από διάφορες αιτίες, τότε άρχιζε και χτυπούσε η καμπάνα της εκκλησίας, όποια ώρα και αν κάτι τέτοιο συνέβαινε. Οι απλοί ποιμένες άκουγαν την καμπάνα και είχαν μάθει και καταλάβαιναν τι συμβαίνει. Αμέσως κάποιος έτρεχε, μεγάλος ή μικρός, και ας ήταν μεσημέρι ή μεσάνυχτα ή όποια άλλη ώρα του ημερονυκτίου. Έτρεχαν να ανάψουν το καντηλάκι της Παναγίας της Αρβανίτισσας. Της Μάνας τους. Της Παρηγορήτρας τους. Της Προστάτιδάς τους. Της χαράς τους. Της Ζωής τους.

Με την Παρουσία της Παναγίας Αρβανίτισσας, νίκη των Ελλήνων κατά Ιταλών στον β' παγκόσμιο πόλεμο.

Ένα τρίτο, κι' αυτό μεγάλο και θαυμαστό, είναι από διήγηση του μακαριστού Πέτρου Μασσά, Ταγματάρχη από τις Καρυές, Αρβανίτη, που πολέμησε το 1940 στο αλβανικό μέτωπο. Απεβίωσε στο τέλος της δεκαετίας του 1990. Την διήγηση την είχαν ακούσει από τον ίδιο όταν ζούσε και την έλεγε στο καφενείο του χωριού του, στις Καρυές. Όλοι στην περιοχή γνωρίζουν την ιστορία αυτή. Σε μια μάχη είδε την Παναγία την Αρβανίτισσα, την οποία αγαπούσε από παιδί. Συχνά, πήγαινε πέντε χιλιόμετρα δρόμο από τις Καρυές στην εκκλησία Της και άναβε το καντήλι της Παναγίας. Έκανε άλλα πέντε να γυρίζει πίσω. Χρόνια έκανε αυτή τη δουλειά. Μέσα σ' αυτό το διάστημα η Παναγία του εμφανίστηκε δύο φορές με σχήμα Μοναχής. Με το ίδιο σχήμα του εμφανίσθηκε και στη μάχη. Να φορά το μοναχικό ένδυμα και να βρίσκεται μπροστά από τους Έλληνες στρατιώτες καθ' όλη τη διάρκεια της μάχης με τους Ιταλούς. Μόλις τελείωσε η μάχη, η Παναγία τον πλησίασε και εκείνος τότε

πρόσεξε το κατατρυπημένο από τις σφαίρες ένδυμά Της και εξαφανίσθηκε. Δεν πέρασαν παρά λίγα λεπτά για να διαπιστώσει ότι κανένας από τους στρατιώτες του δεν είχε τραυματισθεί. Αντίθετα, οι Ιταλοί είχαν μεγάλες απώλειες. Σταυροκοπήθηκε και εξιστόρησε το θαύμα της Παναγίας σε όλους τους στρατιώτες, οι οποίοι έψαλλαν την Παράκληση και ευχαρίστησαν την Αγία Θεοτόκο. Το θαυμαστό αυτό γεγονός του σημάδεψε όλη τη ζωή και με κάθε ευκαιρία μιλούσε για την Παναγία την Αρβανίτισσα.

Αρχίζει η έρευνά μου για την Παναγία την Αρβανίτισσα.

Στον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο σχεδόν κανένας δεν γνώριζε κάτι για την Παναγία την Αρβανίτισσα. Αυτό μέχρι το 2005. Τότε, λοιπόν, προς τα τέλη του 2005, κατ' ευτυχή συγκυρία, ήλθα σε επικοινωνία με τον γνωστό και διακεκριμένο Ρωμανιστή – Βαλκανολόγο κ. Αχιλλέα Γ. Λαζάρου, ο οποίος, σε σχετική συζήτηση περί των Ελλήνων Αρβανιτών, με πληροφόρησε και για την ύπαρξη Αρβανιτών στη Χίο και για την Παναγία την Αρβανίτισσα.

Από την εποχή αυτή, έχοντας στο μεταξύ ταξιδέψει και ερευνήσει επί τόπου στη Χίο τα πράγματα, έχω συγκεντρώσει πάμπολλα στοιχεία και αξιοπίστες γραπτές μαρτυρίες για την Παναγία την Αρβανίτισσα.

Σήμερα, μέχρι αυτή τη στιγμή, με τις δεκάδες επισήμων κηρυγμάτων μου και τις εκατοντάδες, μάλλον χιλιάδες, τηλεφωνικών μου συνδιαλέξεων με πολλά μέρη της Ελλάδος, με την αρθρογραφία μου σε χριστιανικά έντυπα, με την έκδοση «Παρακλητικού Κανόνος εις την Παναγίαν την Αρβανίτισσαν την εν Καρυαίς της Χίου Οπτανομένην», την οποία συνέθεσε η Γερόντισσα Ισιδώρα της Ιεράς Μονής του Αγίου Ιεροθέου Μεγάρων, καθώς και με την Ιεράν Ακολουθίαν της ιδίας, πολύς λαός έχει πληροφορηθεί για την Παναγία την Αρβανίτισσα και την έχει αγαπήσει. Μερικοί έδειξαν και πολύ ζήλο. Στις Μάνδρες του Κιλκίς έγιναν πριν ένα χρόνο τα θυρανοίξια νέου Ιερού Ναού (εξωκκλησίου), αφιερωμένου στην Παναγία την Αρβανίτισσα. Στην Κομοτηνή (χωριό Παραδημή) ετοιμάζεται άλλος ένας. Στην Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου του Αγίου Όρους, υπό την καθοδήγηση του Αγίου Καθηγουμένου Γέροντος Χριστοδούλου, έφτιαξαν παρεκκλήσιο για την Παναγία την Αρβανίτισσα και τους Κουτλουμουσιανούς Πατέρας. Οι αγιογράφοι της Ιεράς Μονής ιστόρησαν εικόνα διαστάσεων 100 X 70 εκατ. τη νέα γλυκύτατη μορφή της Παναγίας, την οποία ονόμασαν Παναγία Αρβανίτισσα η Κουτλουμουσιανή.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός αγάπησε με θεία αγάπη την Παναγία την Αρβανίτισσα και σε συνεννόηση με τον Άγιο Καθηγούμενο της ιεράς μονής Κουτλουμουσίου Αγίου Όρους, αγιογραφήθηκε στην Ι.Μ. Κουτλουμουσίου, αντίγραφο της ιεράς και

θαυματουργού Εικόνας Της Παναγίας της Αρβανιτίσσης διαστάσεων 100X70. Ο Σεβασμιότατος θησαύρησε την Παρασκευή 20 Ιουνίου 2014 την ιερά εικόνα στον ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στο χωριό Σάκκος Βορείου Έβρου.

Θείο ενδιαφέρον και ευχάριστα νέα για την Παναγία την Αρβανίτισσα και από το Μελισσοχώρι Θηβών.

Ο πρεσβύτερος πατήρ Αναστάσιος Φούκας, με χαρά μου ανακοίνωσε ότι : με την αγάπη των πιστών για την Παναγία την Αρβανίτισσα και την οικονομική τους συμπαράσταση, ανεγείρεται προσκυνητάρι προς τιμήν της Παναγίας μας διαστάσεων 3 μ. ύψος X 1,5 μ. πλάτος X 1,5 μήκος στο προαύλιο του ιερού ναού του χωριού μας (Ι.Ν. Αγίας Τριάδος).

Ευχόμεθα για όλους τους παραπάνω χριστιανούς να ανεγείρουν και ιερούς ναούς για την Παναγία την Αρβανίτισσα και όλοι οι χριστιανοί εν μετανοία να πάμε στον Παράδεισο.

Ακολουθεί το σχέδιο του προσκυνηταρίου.

Εορτάζεται την πρώτη Κυριακή μετά την εορτή των Αγίων Πάντων, δηλαδή των Αγιορειτών Πατέρων.

Αγαπητοί μου, σας γράφω τόσα λίγα, ενώ είναι τόσα πολλά.

Ωστόσο, δεν μπορώ να κλείσω το κείμενο χωρίς να κάνω τουλάχιστον κάποιες νύξεις, υπαινιγμούς, για την όχι τυχαία άποψη που επικρατεί, και που πιστεύεται ότι είναι η πλέον εύλογη και που ενσαρκώνεται με τα κηρύγματά μου. Δηλαδή, για την πνευματική ερμηνεία της φανέρωσης, της εμφάνισης της Κυρίας Θεοτόκου στους Αρβανίτες του Κοχλιά της Χίου, με αξιοθαύμαστη συνέχεια και συνέπεια διάρκειας των εμφανίσεών Της καθ' όλη την μακρά, για τα μέτρα μας, χρονική περίοδο των τελευταίων εννιακοσίων ετών. Κυρίως δε, με ενδυμασία και μορφή Αρβανίτισσας Μάνας.

Με λίγα λόγια και ξεκάθαρα, η Παντάνασσα, φυσικά, προγνωρίζει τις πάσης φύσεως εξελίξεις των ανθρωπίνων πραγμάτων, ιδιαίτερα δε εκείνων, που έχουν άμεση σχέση με την Ελλάδα και τους Έλληνες. Οι οποίοι Έλληνες, πρώτον, με χαρά και αγαλλίαση δέχθηκαν το λυτρωτικό μήνυμα του Υιού Της και Θεανθρώπου, που έλαβαν μέσω των Αγίων Του Αποστόλων. Επί πλέον, δεύτερον, και πιστεύουμε καθόλου ασήμαντο για την Θεία Οικονομία, στην Ελλάδα, το αίμα του πλήθους των μαρτύρων, πάλαι τε και επ' εσχάτων, για την δόξα του Θεού και υπέρ της Αμωμήτου Πίστεως, δεν χύθηκε από αιτία Ελλήνων. Οι Εντεταλμένοι άρχοντες, που εξέδιδαν τις θανατικές καταδίκες κατά των Χριστιανών στην Ελλάδα, καθώς

και τα εκτελεστικά τους όργανα, οι δήμιοι, υπήρξαν πάντοτε αλλογενείς και αλλόθρησκοι.

Με βάση την τρομακτικής ισχύος πνευματική αυτή δύναμη, η οποία εκπορεύεται και εκτινάσσεται από τα κέντρα των μνημονευθέντων ως άνω δύο πνευματικών πυλώνων, ακτινοβολούμενη ανά τα πνευματικά πεδία και ίσαμε τον Ουρανό των Ουρανών, το πνευματικό μήνυμα των επί σειρά εννέα αιώνων εμφανίσεων της Παναγίας, θα μπορούσε να ερμηνευθεί, ότι ναι μεν φαίνεται να έχει ως μόνους αποδέκτες τους Αρβανίτες της Χίου, για να τους χαροποιήσει, ανταποδίδοντας σ' αυτούς τους ταπεινούς και θεοσεβείς εργάτες της γής και της πέτρας κάποιες ευλογίες, ως αντίδωρο, ωστόσο, σήμερα, έχει γίνει φανερό η εκφρασμένη βούληση της Θεοτόκου να καταστεί γνωστή ανά το Πανελλήνιο και ως Παναγία η Αρβανίτισσα. Γιατί άραγε;

Διότι, προγνωρίζοντας, όπως επισημάναμε και πιο πάνω, τις διενεργούμενες σήμερα σημαντικές γεωπολιτικές ανακατατάξεις στα Βαλκάνια και στην Τουρκία, και όχι μόνο, και με τις εν γένει, παρελκόμενες αυτών, σκληρές ακαταστασίες και διχοστασίες, προειδοποιεί τους Έλληνες Χριστιανούς, να αρχίσουν άμεσα και σύντομα να προετοιμάζονται και να γρηγορούν προς υπεράσπιση της πατρίδας μας και της Αμωμήτου Πίστεώς μας. ΣΥΣΣΩΜΟΙ! Και γιατί, παρακαλώ; Διότι, η Παναγία είναι και η Γνήσια και η Αυθεντική Μάνα των Ελλήνων. Όλων των Ελλήνων. Όλων των Ελληνικών Φύλων. Όλων των Ελληνικών Γενών. Συνεπώς, και του ΕΝΔΟΞΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΡΒΑΝΙΤΩΝ. Κατά συνέπεια, το μήνυμα, των τωρινών καιρών, της Κυρίας Θεοτόκου μοιάζει να είναι η λογική συνέχεια του αρχικού μηνύματός Της: Προς τους Αρβανίτες του Κοχλιά, τότε, προς όλους τους Έλληνες, σήμερα. Ιδιαίτερα δε προς όσους την τιμούν και επιδιώκουν να πράττουν σύμφωνα με το Θέλημα του Υιού της, δηλαδή του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού, δηλαδή του Τριαδικού Θεού. Διότι, με άλλα λόγια, μας λέγει εμμέσως, πλην σαφώς:

«Έλληνες, ενωθείτε! Να γίνετε ένα σώμα, μια καρδιά, μια ψυχή! Μην αφήνετε έξω από το σώμα της Ελλάδας πανάρχαιες, περίλαμπρες ελληνικές ψυχές. Μην επιτρέπετε άλλο να δίνετε τόπο και προσοχή στην έντεχνη και από σκοτεινές δυνάμεις καθοδηγούμενη κατασυκοφάντηση αυτών των ευγενών ψυχών. Σας μιλώ για τις ψυχές των τέκνων μου, τις ψυχές των Πανάρχαιων Ελλήνων Αρβανιτών.

Έχω προικίσει την διάνοιά τους με πνεύμα υπομονής, με πνεύμα ανδρείας, με πνεύμα πολεμικής αρετής, με πνεύμα αυτοθυσίας υπέρ της Πίστεως και της Ελληνικής Πατρίδας. Όλα αυτά και πολλά άλλα τους τα έχω θεμελιώσει στο είναι τους με ατρεψία, μια αρετή των αρετών, που είναι το ιερό πείσμα, που όμως οι εχθροί σας το γελοιοποίησαν και σας το πρόβαλαν σαν «ξερό αρβανίτικο κεφάλι». Διότι φοβούνται, μήπως και πάρετε κι' άλλη τρομερή δύναμη, έχοντάς τους

μεταξύ σας εκεί που είναι η θέση τους. Θέση που από την αρχή τους όρισα: Να στέκονται μεταξύ των πρώτων προμάχων των αυθεντικών Ελλήνων. Των Ελλήνων που Εγώ γνωρίζω: Πίσω ποτέ δεν κάνουν. Ή πηγαίνουν μπροστά ή πέφτουν εκεί που βρίσκονται. Για λέγονται Θερμοπύλες, για λέγονται Σαλαμίνες, για λέγονται ηπειρώτικα βουνά και τόσα πολλά άλλα.

Τους Έλληνές μου δεν τους έχω αφήσει ποτέ. Ούτε τώρα θα τους αφήσω. Και πάλι απλώνω την Σκέπη Μου να προστατευθούν οι Έλληνες. Όμως κι' εσείς πρέπει να πάρετε στα χέρια σας, στις ψυχές σας, στο πνεύμα σας τα ιερά όπλα που σας έδωσε ο Υιός μου. Δεν σας άφησε άοπλους, όταν αναλήφθηκε στους ουρανούς. Τα έχετε όλοι οι βαφτισμένοι Χριστιανοί. Με αυτά θα σώσετε τους εαυτούς σας, τις οικογένειές σας και θα σώσετε και πολλούς άλλους αδελφούς σας. Επειδή πάρα πολλοί έχετε γεμίσει αμαρτίες, αφήσατε στην αχρηστία τα όπλα σας τα ιερά, μάλλον έχετε και τελείως λησμονήσει την ύπαρξή τους. Αν με ρωτήσετε, ποιά είναι αυτά τα όπλα, σας προτρέπω να προστρέξετε στους Ιερείς του Υιού μου, να σας τα ξαναθυμίσουν και να λάβετε οδηγίες και πατρικές συμβουλές, πώς να πορεύεστε από εδώ και πέρα. Ό,τι σας ειπούν, αυτό να κάνετε. Χρησιμοποιείτε αυτά τα όπλα με δύναμη και πίστη. Θα ζήσετε καλά και θα επιζήσετε.

Τους Αρβανίτες και τα μάτια σας. Γιατί αυτοί, στη μεγάλη τους πλειοψηφία, τα όπλα τα ιερά τα έχουν πάντα πάνω τους, σταυρωτά ζωσμένα. Στο χώμα ποτέ δεν τ' αφήνουν να πατάνε. Γι' αυτό και τους φανερώθηκα. Με απλή στολή μάνας Αρβανίτισσας. Επειδή με αγαπούσαν, το κατάλαβαν γρήγορα. Παναγία Αρβανίτισσα με ονομάτισαν, όπως τους φώτισε το Πνεύμα του Πατέρα. Το δέχτηκα κι' Εγώ με ευχαρίστηση. Τώρα, άφησα τις κορυφογραμμές του Κοχλιά και περιδιαβαίνω ανάμεσα σε όλους τους Έλληνες. Να με γνωρίσετε όλοι και με το όνομα αυτό: Παναγία η Αρβανίτισσα. Να το μάθει όλη η Ελλάδα. Όχι για να μη ξεχνάτε εμένα. Αλλά για να μη ξεχάσετε ποτέ από εδώ και πέρα, να μη περιπαίζετε, να μη γελοιοποιείτε, να μη μισείτε τους αδελφούς σας Αρβανίτες Έλληνες. Να τους αγαπήσετε με την καρδιά σας και να τους βάλετε στην ψυχή σας. Γιατί κι' αυτοί εκεί σας έχουν θρονιασμένους. Διότι, για τους Έλληνες Μωραίτες, τους Έλληνες Μακεδόνες, τους Έλληνες Θρακιώτες, τους Έλληνες Ηπειρώτες, τους Έλληνες Ρουμελιώτες, τους Έλληνες Νησιώτες, αυτοί οι αγύριστοι Έλληνες Αρβανίτες έχυσαν για χάρη τους ποτάμι το αίμα τους, όποτε η Ελληνική Κοινή Πατρίδα βρέθηκε σε ανάγκη και πόλεμο».

Αυτά, πιστεύω, αδελφοί μου, να θέλει να εννοήσουμε η Παναγία Μητέρα του Εμμανουήλ.

Παρακαλώ, συγχωρέστε με. Η Υπεραγία Θεοτόκος ας μας σκεπάζει όλους, τις οικογένειές μας, την πατρίδα μας, όλους τους ταπεινούς και ησύχιους της γης.

Γένοιτο. Αμήν.

Πηγές:enromiosini.gr– agioritikesmnimes.blogspot.gr